

[Helge Larsen.]

i skoleradioens arbejde. Jeg henstiller til overvejelse, om man ikke allerede nu som en af nødforanstaltningerne kunne gøre det for gymnasiernes vedkommende. Det ville være let overskueligt at gøre det her.

Gøting: Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt forlænge debatten meget. Der er allerede nu sagt mange og rigtige ord, og skulle jeg forlænge debatten meget, kunne det kun blive gentagelser. Alligevel vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke se rettere, end at den redegørelse, den højtærede undervisningsminister har givet, må kunne virke tilfredsstillende, og jeg vil gerne takke for pen.

Naturligvis er det en absolut misere, vi er havnet i, og en misere, vi ikke hurtigt nok kan komme ud af igen. Om det er ministeriet, der har svigtet i denne sag, skal jeg ikke afgøre. Det reelle er, at fejlen er opstået under og efter krigen, og at miseren derefter langsomt og sikkert er vokset til det nuværende stade, hvor vel bægeret er ved at flyde over. Men ligger skylden på den, der hældte den første, eller den, der hældte den sidste dråbe i? Det kan vist blive vanskeligt at afgøre, og er det i og for sig ikke komplet ligegyldigt?

Trods en række foranstaltninger er fejlen vokset. Alle er klar over det, alle er indstillet på at afhjælpe den, og så må det konstruktive jo komme frem i billedet.

Som også ministeren pegede på, kan opgaven deles i to, nemlig de øjeblikkelige afværgeforanstaltninger og de foranstaltninger, som må træffes på længere sigt. Her kan det vel være på sin plads at understrege, at samtlige midlertidige nødforanstaltninger: nedsættelse af timetal, forøgelse af overtimetal, forsinkelse af nedsættelse af klassekvotienter, og hvad man i øvrigt kan omtale af ting, der allerede er sagt, må være af rent midlertidig karakter. Jeg understreger det, fordi midlertidige foranstaltninger har en ulyksalig evne til at blive permanente. De foranstaltninger, som på lang sigt skal løse lærermangelen, nemlig uddannelse af flere lærere og derfor vel også oprettelse af flere seminarier eller udbygning af bestående, må efterhånden æde sig ind på de midlertidige for til sidst helt

at erstatte dem. Jeg tror, det er helt vitalt, at vi gør os dette klart, såfremt vi fremover ønsker at holde standarden. Det er nok muligt, at det vil koste penge, men det er sikkert, at det vil koste mange penge at undlade en effektiv løsning af spørgsmålet.

Jeg vil gerne lige pege på, at man i Ålborg i øjeblikket har alle betingelser for at starte et seminarium; man har bygninger, man har lærere og forstander klar, man mangler kun ministeriets godkendelse — giv den, højtærede minister! Det er nok muligt, at der kan anføres indvendinger i retning af, at det nye seminarium vil tage eleverne fra Ranum seminarium, men jeg vil give den ærede minister tilladelse til at kalde mig Mads, om der bliver nogen realiteter i det, når det kommer til stykket; jeg er helt sikker på, at der er elever nok til begge seminarier.

Man har anført, at et forholdsvis stort antal lærere bliver udtaget som værnepligtige befalingsmænd. Jeg vil ikke anbefale, at man nu går i den modsatte vejgrøft, men det vil måske være på sin plads at anbefale, at militæret netop nu viser sig noget mere moderat, noget mere tilbageholdende.

Hvis planøkonomi overhovedet skal kunne bruges til noget som helst, må simpel statistik og lidt udregning kunne vise forholdet mellem nettooverskuddet af producerede lærere pr. år — undskyld udtrykket — og behovet for lærere pr. år, og har man disse tal, skulle den opgave at finde frem til den nødvendige merproduktion ikke være helt umulig at løse. Her bør der sættes ind omgående; og indtil virkningen begynder at vise sig, må vi køre på disse midlertidige og halve løsninger, som er skitseret af flere.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke mit partis og min tilfredshed med den højtærede ministers redegørelse.

Petra Petersen: Under drøftelserne og ved gennemførelsen af skolelovene af 1958 redegjorde vi kommunister for vor stilling til dem. Vi sagde dengang, at vi ikke var tilfredse med den form, de havde fået. Vi sagde, at vor skole trods nye skolelove stadig ville stå tilbage for skolen i en række lande, ikke mindst i vore nordiske broderlande. Vi sagde også, at vore børns undervisning ikke ville være på højde med, hvad der måtte kunne